

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 89.454 van 31 augustus 2000
in de zaak A. 88.953/VII-20.252.**

In zake : XXX,
wonende te BRUSSEL,

tegen :

1. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE VIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Braziliaanse nationaliteit, op 25 januari 2000 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 december 1999 tot bevestiging van de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken van 29 juni 1998 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de verzoekende partij betekend op 27 december 1999;

Gelet op de beschikking van 28 januari 2000 waarbij aan verzoeker het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18;

Gezien de nota's van de verwerende partijen;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 19 juni 2000 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 13 juli 2000;

Gehoord het verslag van Staatsraad D. MOONS;

Gehoord de opmerkingen van verzoeker, die in persoon verschijnt, van Adjunct-adviseur Fr. DE NEVE, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van Advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur R. VANDER ELSTRAETEN;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat verzoeker België binnenkomt op 24 maart 1998; dat hij zich op 28 mei 1998 vluchteling verklaart; dat de Minister van Binnenlandse Zaken op 29 juni 1998 een beslissing neemt tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten; dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing op 24 december 1999 bevestigt;

Overwegende dat de bestreden beslissing als volgt luidt :

"(...)

Betrokkene werd verhoord op 2 september 1999 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de Portugese taal machtig is.

Betrokkene is afkomstig uit Anicuns, Brazilië. Volgens zijn verklaringen zou hij problemen hebben ondervonden omwille van zijn activiteiten voor de 'Vereniging van bewoners van de stad Mutirao', die streefde voor betere leefomstandigheden. Betrokkene zou sinds 1990 lid zijn geweest van deze vereniging. Vanaf 1995 zou hij actiever zijn betrokken in het comité dat manifestaties organiseerde en sensibiliseringscampagnes opzette. In 1997 zou hij hierdoor een eerste anonieme dreigtelefoon hebben ontvangen. Op manifestaties zou hij een viertal keer zijn bedreigd door de militaire politie die hem zou hebben gevraagd zijn militante houding stop te zetten. Een collega van betrokkene, E. M., actief in de noordelijke zone van de stad, zou in 1996 na gelijkaardige dreigtelefoons zijn verdwenen. In februari 1998 zou betrokkene een tweede dreigtelefoon hebben ontvangen. Betrokkene zou nooit klacht bij de politie hebben neergelegd, maar in overleg met zijn familie hebben besloten het land te verlaten en naar Groot-Brittannië, waar hij vrienden had, te vluchten. Op 23 maart 1998 verliet betrokkene zijn land. Op 26 maart 1998 werd hij aan de Belgisch-Britse grens tegengehouden. Op 28 mei 1998 verklaarde hij zich vluchteling. Betrokkenes echtgenote zou na zijn vertrek nog meerdere bedreigingen hebben ontvangen. Op 22 september 1998 verliet zij Brazilië om betrokkene in België te komen vervoegen, waar zij zich op 15 oktober 1998 eveneens vluchteling verklaarde.

Er D(d)ient opgemerkt dat ernstige tegenstrijdigheden dienden te worden vastgesteld tussen betrokkenes verklaringen en deze van zijn echtgenote, waardoor ernstige twijfels ontstaan over de geloofwaardigheid van betrokkenes vluchtrelaas.

Terwijl betrokkene in zijn verzoekschrift beweert dat een persoon bij hem thuis was langsgeweest en bedreigingen aan zijn adres had geuit, ontkende betrokkene op de zetel van het Commissariaat-generaal bij hem thuis ooit andere dan telefonische bedreigingen te hebben ontvangen. Betrokkenes echtgenote dan weer, beweerde op de Dienst Vreemdelingenzaken dat één man hij hen thuis was langsgeweest, en bedreigingen aan het adres van haar echtgenoot had geuit. Eveneens in haar verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken beweerde betrokkenes echtgenote dat diezelfde man haar nog meermaals had opgebeld. Op de zetel van het Commissariaat-generaal

daarentegen, beweerde betrokkene echtgenote dat twee politiemannen naar haar echtgenoot waren komen informeren. Zij verklaarde uitdrukkelijk slechts twee dreigtelefoons te hebben ontvangen, en ontkende hierbij te weten of deze door dezelfde twee personen werden gemaakt.

Bovengaande onnauwkeurigheden zijn in het kader van betrokkene vluchtverhaal onbegrijpelijk.

Dient daarnaast opgemerkt dat betrokkene verklaarde dat een kennis, E. M., net als betrokkene lid van de 'Vereniging van bewoners van de stad Mutirao', in 1996 zou zijn verdwenen omwille van zijn lidmaatschap van deze vereniging. Uit informatie door het Commissariaat-generaal ingewonnen bij de 'Movimento Nacional De Direitos Humanos', dd. 16 november 1999, blijkt dat deze persoon ongekend is bij de 'Vereniging van bewoners van de stad Mutirao'. Bovendien ontkent voormelde vereniging vervolgingen te ondervinden door de Braziliaanse politie.

Wat er ook van zij, zelfs al mocht enig geloof worden gehecht aan betrokkene vluchtrelaas, dan nog dient aangestipt dat betrokkene relaas uiterst summier en vaag bleef. Betrokkene zou twee dreigtelefoons hebben ontvangen, maar kon niet zeggen door wie, noch hoe deze personen aan zijn telefoonnummer zouden zijn geraakt (betrokkene opperde zelf dat dit via zijn vereniging zou zijn kunnen gebeurd!). Betrokkene heeft na de dreigtelefoons nooit klacht neergelegd bij de politie, noch enige poging ondernomen de bescherming van de autoriteiten van zijn land in te roepen, alvorens te beslissen zijn land te verlaten. Gezien betrokkene zelf verklaarde dat zijn vereniging enkel actief was op lokaal niveau, en hij nooit officieel in staat van beschuldiging werd gesteld, kan hij niet aannemelijk maken waarom hij geen gebruik zou kunnen maken van het interne vluchtalternatief.

Wat betreft de beweerde vervolgingen ten aanzien van leden van betrokkene vereniging dient vastgesteld dat betrokkene, buiten de naam van E. M., die zoals uit bovengaande blijkt, ongekend is bij betrokkene vereniging, geen verdere namen kon geven van leden die daadwerkelijk vervolgingen zouden hebben ondergaan.

De documenten die betrokkene ter ondersteuning van zijn asielaanvraag heeft voorgelegd, met name de verklaringen van de voorzitter van betrokkene vereniging, Etilazem Soares Pereira, dd. 10 juli 1999, waarin betrokkene lidmaatschap en engagement binnen de vereniging worden bevestigd, maar geenszins gewag wordt gemaakt van problemen die betrokkene of andere leden van de vereniging zouden kennen met de autoriteiten van betrokkene land, alsook de faxcopie van een krantenartikel (zonder hoofding en ongedateerd) dat een interview met Etilazem Soares

Fereira, betreft waarin evenmin gewag wordt gemaakt van problemen met de Braziliaanse overheid, vermogen de appreciatie van betrokkene's dossier niet te wijzigen.

Dient tenslotte nog opgemerkt dat, hoewel betrokkene reeds op 24 maart 1998 in België zou zijn aangekomen, hij zich pas op 28 mei 1998 vluchteling verklaarde. Betrokkene kon geen afdoende verklaring geven voor zijn laattijdige asielaanvraag.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk is en kennelijk ongegrond, omdat de vreemdeling geen gegevens heeft aangebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève.

Bovendien blijkt dat de aanvraag van betrokkene laattijdig is omdat de vreemdeling zijn aanvraag zonder verantwoording heeft ingediend na het verstrijken van de in artikel 50, eerste lid, van de Vreemdelingenwet bedoelde termijn. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door hem het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 29 juni 1998.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren.

(...)" ;

Overwegende dat de tweede verwerende partij in wat zij kwalificeert als een exceptie van onontvankelijkheid eigenlijk vraagt om buiten de zaak te worden gesteld; dat dit verzoek niet kan worden ingewilligd, daar zij de auteur is van de genomen verwijderingsmaatregel en belast is met de tenuitvoerlegging ervan;

Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2,

van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

Overwegende dat verzoeker een enig middel aanvoert dat als volgt luidt :

"Premier moyen tiré de la violation de l'article 62 de La Loi du 15 décembre 1980 sur les étrangers et des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs.

Le présent recours en suspension est fondé principalement sur la violation de l'article 62 de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers et des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs et de l'obligation d'agir de façon raisonnable.

En vertu de ces dispositions, un acte administratif est illégal, s'il n'est pas formellement motivé ou s'il ne contient pas de motifs de fond pertinents, établis et admissibles. Ce qui est le cas de la décision attaquée. D'abord, parce que le caractère vague et imprécis que le CGRA reproche au récit du requérant n'est pas suffisamment démontré. L'exposé des faits reproduit ci-dessus et connu du CGRA semble pourtant clair et précis pour étayer la crainte de persécution encourue par le requérant. Aidé par un service social, le requérant avait d'ailleurs succinctement donné par écrit la version exacte de son récit par lettre recommandée adressée au CGRA (Pièce 2). Mais le CGRA n'en a pas tenu suffisamment compte pour se faire une conviction sur la crainte de persécution dont est sujet le requérant. Quant aux contradictions, le requérant trouve que son récit n'a pas été bien reproduit ni bien traduit. Les documents qu'il a signés après les auditions (au cours de sa procédure d'asile) n'ont pas fait l'objet d'une relecture afin que le requérant puisse savoir exactement ce qui a été retenu de ses propos et dans quels termes. Le requérant estime que cette pratique, sans doute dictée par le souci d'économie de temps, a généré sans le vouloir un divorce entre le récit

véritable du requérant et le récit tel que reçu et vécu par le CGRA : le premier étant authentique et précis, le second étant entaché de contradictions attribuées injustement au requérant. Concernant l'introduction tardive de la demande de reconnaissance de la qualité de réfugié, le requérant allègue le fait qu'arrivé en Belgique il n'a pas rencontré à temps des personnes susceptibles de bien l'informer sur la procédure à suivre. Le CGRA était informé par courrier de cette circonstance malheureuse (Pièce 3). La méconnaissance des langues usuelles en Belgique n'a pas facilité les choses dans le déroulement de la procédure.

De ce qui précède, il ressort que la demande du requérant n' a pas été examinée de manière sérieuse et attentive par les services du CGRA. Dès lors, les motifs de la décision entreprise ne sont ni pertinents, ni établis, ni admissibles. Le CGRA a donc méconnu les dispositions légales citées ci-dessus.";

Overwegende dat verzoeker in wezen betoogt dat zijn asielaanvraag werd afgewezen omwille van een aantal communicatiestoornissen; dat niettemin moet worden vastgesteld dat in de bestreden beslissing besloten wordt tot de bedrieglijkheid en de kennelijke ongegrondheid van de asielaanvraag op grond van zeer concrete motieven, zoals onder meer de tegenstrijdigheden met betrekking tot de bedreigingen die hij zou hebben ontvangen, het feit dat E. M. bij de "Vereniging van bewoners van de stad Mutirao" onbekend is, dat deze vereniging bovendien ontkent vervolgingen te ondervinden vanwege de Braziliaanse politie en dat verzoeker geen andere personen kende die vervolgingen zouden hebben ondergaan; dat verzoeker geen van deze motieven poogt te weerleggen, noch aantoont dat deze op een foutieve feitenvinding zouden berusten, hoewel hij stellig beweert dat dit wel het geval zou zijn; dat wanneer een administratieve beslissing omstandig de concrete motieven aangeeft waarop zij is gesteund, het niet volstaat om deze motivering te bestrijden met algemene en vage beweringen, zoals gebrekkige nota's, onnauwkeurige vertalingen en dergelijke, zonder concreet aan te duiden waar er nu precies een beoordelingsfout

werd begaan en in welke mate deze de bestreden beslissing in een voor verzoeker negatieve zin heeft beïnvloed; dat het enig middel bijgevolg niet ernstig is;

Overwegende dat niet is voldaan aan één van de twee door artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State cumulatief opgelegde voorwaarden; dat deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing af te wijzen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten worden voorbehouden.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op éénendertig augustus tweeduizend, door :

de HH. D. MOONS, wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
K. VANHOUTTE, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VANHOUTTE.

D. MOONS.